

Arrest

nr. 129 383 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. PUT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in de stad Hamedan. U bent ongehuwd. U was student aan de Bouali universiteit in Hamedan.

U verklaart dat u in Iran problemen heeft gekend vanwege uw deelname aan de protesten na de presidentsverkiezingen van 2009.

Op 25/03/1388 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 15/06/2009 volgens de Gregoriaanse kalender) nam u voor het eerst deel aan een protestactie. De demonstratie, waarbij de fraude tijdens de verkiezingen werd aangeklaagd, vond plaats op het Aramgah Bouali plein in Hamedan. Er waren hierbij ongeveer 1000 à 1500 mensen aanwezig. Toen de politie de demonstranten uiteen

begon te drijven, vluchtte u weg en ontkwam u aan een aanhouding. Uw deelname aan deze betoging kende geen verder gevolg. U weet niet of de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn.

Enkele dagen na deze betoging sprak u met enkele medestudenten in de gebouwen van de universiteit over de situatie. U beschuldigde het islamitische regime er onder meer van de fraude te hebben georganiseerd. Uw woorden werden opgepikt door enkele medewerkers van de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten). Er ontstond een discussie die tot fysiek contact leidde. Hierdoor werd u opgepakt. U werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht. U veronderstelt dat u naar een gebouw van de Monkerat (zedepolitie) werd gebracht. U werd er een drietal dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over uw uitspraken. Uiteindelijk werd u vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. Hierin beloofde u dergelijke uitspraken niet meer te doen. Bij een volgende overtreding zou u de maximumstraf krijgen.

Enkele dagen na uw vrijlating nam u wederom deel aan een betoging. De demonstratie vond plaats aan het graf van Bouali en telde een 1000 à 2000 betogers. De politie greep in en u werd tijdens de betoging opgepakt. U werd naar dezelfde detentieplaats gebracht als voordien en er gedurende vijf weken vastgehouden. U werd er ondervraagd over uw deelname aan de protestactie. Uiteindelijk werd u opnieuw vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. Er werd u wederom gezegd dat u bij een volgende overtreding de maximumstraf zou krijgen.

Na uw vrijlating bleef het jaren rustig. Dit veranderde toen u op 25/11/1389 (14/02/2011) voor een derde maal deelnam aan een protestactie. De actie vond plaats aan de universiteit. Samen met een twintigtal medestudenten scandeerde u slogans tegen het regime ter herdenking van de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen en ter ondersteuning van de opstand in Tunesië en Egypte. De politie viel jullie vervolgens aan en dreef jullie uiteen. Die dag gebeurde er verder niets maar de volgende dag werd u opgepakt. U werd opnieuw naar dezelfde detentieplaats gebracht waar u gedurende een week werd vastgehouden. Hierna werd u overgebracht naar de gevangenis van Hamedan. U verbleef er in afwachting van uw proces. Na er twee maanden te hebben vastgezet werd u voor drie dagen vrijgelaten op borg. Uw oom H. (...) had hiertoe zijn huis als onderpand opgegeven.

Uw broer had voor uw vrijlating uw uitreis reeds geregeld. Nadat u werd vrijgelaten verbleef u nog één nacht bij uw ouders in Hamedan. Daarna werd u clandestien naar Istanbul gevoerd. Vanuit Istanbul werd u naar Griekenland gebracht. U stak de grens over in een opblaasbare boot. Kort na aankomst in Griekenland werd u door de politie gearresteerd. Er werden vingerafdrukken afgenomen en u werd naar een gesloten centrum gebracht. Daar vroeg u asiel aan.

U verklaart dat u na een verblijf van drie maanden het gesloten centrum had kunnen verlaten. Na uw vrijlating trok u naar Athene vanwaar u, op basis van een Franse identiteitskaart, naar Parijs vloog. Na aankomst in Parijs nam u een taxi naar België. Op 19/09/2011 kwam u aan in België. Op 20/09/2011 vroeg u asiel aan.

Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw familie dat de politie een inval had gepleegd in uw ouderlijke woning en daarbij een huiszoeking had verricht. Dit was gebeurd tijdens uw verblijf in Griekenland. Enige tijd later zouden agenten in burger opnieuw naar uw ouderlijke huis zijn gekomen. Zij zouden hebben gezegd dat u zich op een bepaald adres moest aanmelden. U weet niet bij welke instantie dit was. Na hun bezoek was er nog een convocatie van de revolutionaire rechtbank toegekomen. Deze convocatie heeft u nadien opgevraagd en overgemaakt aan de Griekse asielinstanties. U beschikt noch over het origineel noch over een kopie van deze convocatie.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan. Uit het administratief verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers onder meer dat u uw verblijf in Griekenland en uw asielaanvraag aldaar bewust trachtte te verzwijgen. U beweerde aanvankelijk dat u vanuit Iran naar Istanbul was gevlucht waar u vervolgens een vlucht naar Brussel zou hebben genomen (verklaring DVZ vraag 34). Via een controle van uw vingerafdrukken werd uw verblijf in Griekenland echter door de Dienst Vreemdelingenzaken achterhaald. U werd hiermee geconfronteerd en erkende hierop in Griekenland te hebben verbleven. Een soortgelijke vaststelling kan met betrekking tot de door u neergelegde identiteitsdocumenten worden gemaakt. Zo verklaarde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u al uw documenten (shenasnameh, uw melikaart, uw rijbewijs, uw studentenkaart en het bewijs van uw dienstplicht) in Iran had achtergelaten (verklaring DVZ vraag 21). Voor het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat u al deze documenten heeft meegenomen bij uw vertrek uit Iran. U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde hierop dat er eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw documenten werd gevraagd. U ontkende dan

ook dergelijke verklaringen te hebben afgelegd (CGVS I p.10). Zoals aangegeven staat dit haaks op de informatie uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Beide vaststellingen wijzen op een gebrek aan medewerking ten aanzien van de asielinstanties. Ze tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan.

Daarnaast heeft u uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name uw derde arrestatie, geenszins aannemelijk weten te maken. Zo sloop er allereerst een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat u op 25/11/1389 (14/02/2011) met enkele medestudenten had geprotesteerd tegen het Iraanse regime. U beweerde dat jullie hierop uiteen werden gedreven door de politie. Die dag zou er verder niets gebeurd zijn. U zou de plaats van gebeuren hebben kunnen verlaten en u zou naar huis zijn gegaan. Pas de volgende dag zou u, toen u op weg ging naar de universiteit, gearresteerd zijn (CGVS II p.5,8). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen opgenomen in de vragenlijst. Zij stellen dat u op 14/02/2001 tijdens een betoging in Hamedan gearresteerd werd door mensen in burger (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1). U werd ook hierop gewezen. U repliceerde dat u eerder niet de kans had gekregen om uw volledige relaas te doen. U verklaarde dat u niet had kunnen vertellen wanneer u was opgepakt (CGVS II p.12). Dit laatste blijkt echter niet uit de vragenlijst. Zoals hierboven vermeld, geeft deze duidelijk aan dat u tijdens de betoging van 14/02/2011 werd gearresteerd.

Dat u deze arrestatie geenszins aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat u hiervan geen enkel bewijs kon voorleggen. Nochtans zou u op borgtocht vrijgelaten zijn. Uw rechtvaardiging, met name dat de eigendomsakte die als borg diende intussen in beslag is genomen, dat de kopie van deze eigendomsakte in Griekenland is verloren gegaan en dat uw familie intussen in onmin leeft met uw oom die deze eigendomsakte heeft neergelegd (CGVS II, p. 2; p. 9), kan moeilijk overtuigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat er een proces-verbaal wordt opgemaakt wanneer de borg wordt bepaald. Dit document wordt getekend door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt bovendien een kopie van dit document. Gegeven deze informatie kan redelijkerwijs een bewijs van de borg van u verwacht worden.

Dat er aan uw derde arrestatie geen geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit het feit dat u betreffende de problemen die uw familieleden sinds uw vlucht ondervonden zouden bijzonder weinig concrete informatie had. Zo verklaarde u dat uw familie tijdens uw verblijf in Griekenland tweemaal was opgezocht door de Iraanse autoriteiten. De eerste maal zouden personen in burger uw ouderlijke woning zijn binnengevallen. Ze zouden naast uw computer een aantal documenten, boeken en cd's in beslag hebben genomen. U verklaarde bovendien dat u compromitterende boeken in huis had: u had onder meer verboden boeken van Sadegh Hedayat. Het is echter opmerkelijk dat u niet eens kon specificeren welke documenten, welke boeken en welke cd's in beslag werden genomen. U verklaarde wat dit betreft dat uw familie op het moment zelf niet gezien heeft welke spullen juist werden meegenomen (CGVS I p.5). Deze uitleg kan echter moeilijk overtuigen. U heeft immers nooit gecontroleerd of dergelijke compromitterende zaken, zoals de boeken van Sadegh Hedayat, na de huiszoeking al dan niet bij u thuis achtergebleven waren (CGVS I, p. 5). U werd hierop gewezen en verklaarde dat u over dergelijke zaken niet gesproken heeft met uw familie aangezien de telefoon mogelijk afgeluisterd wordt en uw familie hierdoor problemen zou kunnen krijgen. Dit argument raakt echter kant noch wal aangezien uw familie u wel zou geïnformeerd hebben over de huisbezoeken. Over het tweede huisbezoek verklaarde u voorts dat onbekende personen in burger aan uw familie hadden doorgegeven dat u zich op een bepaald adres moest aanbieden. U kon evenwel niet preciseren op welk adres of bij welke instantie u zich diende aan te bieden en u heeft hiernaar ook niet gevraagd (CGVS I p.7-8; CGVS II p.4). Deze informatie is nochtans van wezenlijk belang; hieruit kon u immers afleiden door welke dienst u gesommeerd werd. U verklaarde verder dat er na dit tweede bezoek een convocatie van de revolutionaire rechtbank werd opgestuurd naar uw ouders. U werd hieromtrent bevraagd en er werd daarbij vastgesteld dat u niet met zekerheid wist of in dit document de reden van de oproep werd vermeld. U vermoedde van niet (CGVS I p.9). Ook deze informatie is nochtans van wezenlijk belang in uw zaak. U verklaarde ook hier dat u over de inhoud niet te veel wou spreken met uw broer om hem niet in de problemen te brengen. Deze argumentatie wordt echter ontkracht door de vaststelling dat uw broer deze convocatie ter sprake bracht. Tot slot bleek dat u geen weet heeft van eventuele problemen die uw familie na uw verblijf in Griekenland zou hebben ondervonden, i.e. eventuele problemen die zich in de laatste twee jaar en een half zouden hebben voorgedaan. U beweerde ook hier weer dat u er, in uw veelvuldige contacten met uw familie, niet naar vroeg om uw familie niet in gevaar te brengen (CGVS I p.9). Uit het voorgaande blijkt echter dat in het verleden dergelijke informatie wel kon worden doorgegeven. Aldus kan deze argumentatie evenmin weerhouden worden. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om cruciale elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in

de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden na uw vertrek uit Iran zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw deelname aan de protesten in Iran (CGVS I p.12) en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u, zoals reeds aangehaald, met uw familie telefonische contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of u intussen werd veroordeeld. U gaf hiervoor de weinig afdoende verklaring dat, gezien uw leven hier veilig is, u hiervoor minder aandacht opbracht (CGVS II p.11). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw derde arrestatie en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Wat uw eerdere arrestaties betreft dient te worden vastgesteld dat, naast het feit dat hierboven reeds is gebleken dat uw (algemene) geloofwaardigheid ernstig in het gedrang is en naast het feit dat u ook van uw eerdere arrestaties geen enkel begin van bewijs aandroeg, een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen slopen. Zo is het opvallend dat u de Iraanse presidentsverkiezingen verkeerd in tijd situeerde: u gaf aan dat u op 25/3/1388 aan een betoging deelgenomen heeft en dat de presidentsverkiezingen de dag ervoor, i.e. op 24/03/1388, plaatsvonden. U verklaarde zeker te zijn van de datum waarop u aan voormelde betoging had deelgenomen. Nochtans vonden de verkiezingen in werkelijkheid op 22/03/1388 plaats (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 5-6). Verder is het bevreemdend dat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde rond 30/03/1388 voor het eerst te zijn opgepakt tijdens een gesprek op de universiteit – u verklaarde uitdrukkelijk dat het geen betoging was – (CGVS I, p. 17-18; CGVS II, p. 11), terwijl u eerder in de vragenlijst liet optekenen dat het tijdens een betoging was (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1). Tot slot is het opmerkelijk dat u na uw tweede arrestatie werd vrijgelaten na het tekenen een beloftebrief hoewel u eerder na uw eerste arrestatie al een dergelijke brief had getekend waarin stond vermeld dat u de volgende keer de maximumstraf zou krijgen (CGVS II, p.7). Nochtans werd u telkens door dezelfde dienst, vermoedelijk de Monkerat, vastgehouden (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1; CGVS II, p. 7). Bovenstaande merkwaardigheden doen vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van deze twee arrestaties. Wat er ook van zij, er zijn goede redenen om aan te nemen dat deze feiten/vervolg/ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen omdat, gelet op de bedrieglijkheid van uw derde arrestatie, uit niets blijkt dat de eerste twee arrestaties, die kunnen gekaderd worden in de woelige nasleep van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 2009, uw rechtstreekse vluchtaanleiding gevormd zouden hebben, integendeel. U verbleef na uw tweede arrestatie immers nog ongeveer twee jaar zonder problemen in Iran en uit uw verklaringen blijkt dat u toen normaal kon werken (CGVS I, p. 2).

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (identiteitskaart), uw rijbewijs, uw studentenkaart en het bewijs van uw dienstplicht leveren geen van allen informatie over de problemen die door u werden aangehaald. U legde daarnaast nog twee brieven voor, gericht aan de Griekse asielinstanties, om aan te tonen dat u pogingen heeft ondernomen om bewijsmateriaal te verzamelen (onder meer de convocatie van de revolutionaire rechtbank die zich nog bij deze instanties zou bevinden). Wat dit betreft dient te worden gesteld dat enkel over bewijsstukken die effectief worden voorgelegd kan worden geoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel meent verzoekende partij dat er sprake is van de schending van het recht op verdediging. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden in de loop van de procedure. Zij kreeg in eerste instantie een pro deo advocaat toegewezen, maar na het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij amper nog iets van haar raadsman gehoord. Bij haar tweede interview kwam haar raadsman niet meer opdagen. Vervolgens heeft het enkele weken geduurd vooraleer de huidige raadsman de bevestiging kreeg te mogen optreden als raadsman voor verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

Verder merkt de Raad op dat de aanwezigheid van een advocaat geen verplichting is tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen luidt immers als volgt: *“De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-Generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen.”* Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is.

2.2.4.1. In verband met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift op dat zij reeds herhaaldelijk heeft trachten duidelijk te maken

dat de verklaringen en in het bijzonder de vertaling van haar verklaringen niet geheel overeenstemden met hetgeen verzoekende partij werkelijk gezegd en/of bedoeld heeft. Zij heeft tijdens haar gehoren herhaaldelijk allerhande zaken opnieuw moeten vertellen en herhalen omdat de tolk haar fout begrepen had. Volgens verzoekende partij zijn de tegenstrijdigheden hieraan te wijten.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij bij haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het invullen van de vragenlijst onvoldoende tijd gekregen heeft om haar verhaal uiteen te zetten. Er werd haar gevraagd haar verhaal kort en bondig weer te geven, daar zij achteraf nog de mogelijkheid zou krijgen om alles te vertellen. Verzoekende partij heeft haar relaas dan ook zeer kort verteld en zich beperkt tot elementen die op dat moment het belangrijkste leken. Over de elementen waarover haar niets expliciet gevraagd werd, heeft zij dan ook geen informatie gegeven, omdat zij dacht dat zij hiertoe later nog voldoende de tijd zou krijgen.

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een verkeerde vertaling door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. In de eerste plaats werden de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 17, p. 4). Daarenboven werd door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, en maakt zij geen enkele opmerking in verband met de tolk (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 03/02/2014, p. 2). Het is pas wanneer zij tijdens haar tweede gehoor geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, dat verzoekende partij plots aanhaalt dat er mogelijk fouten gemaakt zijn door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verweer kan dan ook niet overtuigen.

Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de vertaling van het Farsi naar het Nederlands tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vooreerst vast dat bij de aanvang van de gehoren telkens aan verzoekende partij werd gevraagd of zij de tolk begrijpt, waarop zij bevestigend antwoordde, en verduidelijkt werd dat eventuele problemen (betreffende de tolk of anderen) gemeld moeten worden. Door verzoekende partij werd evenwel geen enkele opmerking in die zin gemaakt (administratief dossier, stukken 5 en 8). Verder blijkt nergens uit de gehoorverslagen dat verzoekende partij vaak zaken diende te herhalen omdat de tolk haar niet begrepen had. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd had om haar relaas uiteen te zetten, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen de welke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Voorts blijkt uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgeving niet wordt opgevolgd (administratief dossier, stuk 17). Wanneer aan verzoekende partij gevraagd wordt of zij reeds gearresteerd is geweest, verklaart zij het volgende:

“Op 20/06/2009 had ik deelgenomen aan een betoging in Hamedan (tegen de fraude bij de presidentsverkiezingen) en werd ik gearresteerd door mensen in burger. Ik werd geblinddoekt meegenomen maar toen ik vrijkwam zak ik dat ik was vastgehouden bij de Monkerat van Hamedan. Ik werd na het ondertekenen van een beloftebrief (waarin ik beloofde niet meer deel te nemen aan betogingen) na drie dagen weer vrijgelaten.

Ongeveer één week later werd ik weer tijdens een betoging in Hamedan door mensen in burger gearresteerd en geblinddoekt meegenomen (opnieuw opgesloten bij de Monkerat van Hamedan). Ditmaal werd ik gedurende 5 weken vastgehouden (en gemarteld tijdens mijn opsluiting) en vrijgelaten na het ondertekenen van een nieuwe beloftebrief (hierin stond vermeld dat indien ik nogmaals zou gearresteerd worden dat ze mij dan de maximumstraf zouden kunnen geven)

Op 14/02/2011 werd ik opnieuw tijdens een betoging in Hamedan door mensen in burger gearresteerd en geblinddoekt meegenomen. Ik werd de eerste week vastgehouden bij de Monkerat van Hamedan en daarna werd ik overgebracht naar de gevangenis van Hamedan waar ik moest wachten op mijn proces voor de rechtbank. Na twee maanden gevangenisstraf kon ik voor drie dagen verlof krijgen. Mijn oom heeft daarvoor wel een akte van zijn eigendom moeten voorleggen.” (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.1).

De Raad is van mening dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij de mogelijkheid werd gegeven zelf te vertellen over haar arrestaties, de omstandigheden van deze arrestaties en haar vrijlating, zonder dat dit gestuurd werd door enige bijkomende vraagstelling. Voorts dient te worden vastgesteld dat door verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd aangegeven dat zij *tijdens* een betoging in Hamedan op 14/02/2011 gearresteerd werd, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel stelt dat zij pas de dag na deze betoging gearresteerd werd. Daarnaast stelt verzoekende partij uitdrukkelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent haar eerste arrestatie dat zij *tijdens* een betoging gearresteerd werd, terwijl zij nadien tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart te zijn gearresteerd tijdens een gesprek op de universiteit. De Raad herhaalt hierbij dat de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog werden voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 17, p. 4). Gelet op het voorgaande, kan het betoog van verzoekende partij dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal te wijten zijn aan het feit dat zij onvoldoende tijd zou hebben gehad om haar relaas uiteen te zetten, geenszins door de Raad worden bijgetreden.

2.2.5.1. Betreffende de convocatie van de revolutionaire rechtbank, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze convocatie haar werd opgestuurd door haar broer toen zij in het gesloten centrum in Griekenland verbleef. Verzoekende partij heeft de convocatie op haar beurt overgemaakt aan de Griekse asielinstanties. Noch zijzelf, noch haar broer hebben eraan gedacht er een kopie van te maken, daar verzoekende partij ervan uitging dat zij in Griekenland zou blijven. Verzoekende partij heeft al het nodige trachten te doen om de convocatie bij de Griekse asielinstanties terug op te vragen. Zij brengt hiervan een aangetekende zending en een e-mail aan, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4). Op geen van beide brieven kwam echter reactie. Verzoekende partij onderstreept dat zij al het nodige heeft gedaan om bewijzen te leveren.

2.2.5.2. De herhaling van de eerder door verzoekende partij gegeven uitleg dat zij desbetreffende convocatie heeft overgemaakt aan de Griekse asielinstanties en dat zij al het nodige heeft gedaan om bewijzen te leveren, neemt niet weg dat verzoekende partij tot op heden desbetreffende convocatie niet neerlegt. De motivering van verwerende partij dat er enkel over bewijsstukken die effectief worden voorgelegd kan worden geoordeeld, blijft dan ook onverminderd overeind. Het gegeven dat verzoekende partij de convocatie niet kan voorleggen, wordt haar op zich nergens in de bestreden beslissing verweten.

2.2.6.1. Waar verwerende partij verzoekende partij een gebrek aan medewerking ten aanzien van de asielinstanties verwijt, meent verzoekende partij dat dit geenszins het geval is. Zij heeft zo goed mogelijk trachten mee te werken aan de procedures, evenwel is er in de communicatie een en ander misgelopen.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat *in casu* door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij haar verblijf in Griekenland en haar asielaanvraag aldaar bewust trachtte te verzwijgen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de vraag of zij haar documenten bij haar vertrek uit Iran had meegenomen. Deze vaststellingen wijzen dan ook op een gebrek aan medewerking ten aanzien van de asielinstanties. Het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij en de loutere uitleg dat er iets in de communicatie is misgelopen, zonder deze bewering evenwel met concrete argumenten te staven, is allesbehalve van aard om de uitgebreide motivering van verwerende partij waarom er in hoofd van verzoekende partij sprake is van een gebrek aan medewerking ten aanzien van de asielinstanties te weerleggen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij nog maar weinig contact heeft met haar familie, omdat zij vrezen dat hun gespreken in Iran worden afgeluisterd, stelt de Raad vast dat uit haar gehoorverslagen evenwel blijkt dat verzoekende partij veelvuldig contact heeft met haar familie en dat blijkt dat in het verleden reeds informatie over de problemen van haar familie via de telefoon werd doorgegeven. Derhalve is het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij bijzonder weinig concrete informatie heeft over de problemen die haar familieleden sinds haar vlucht uit Iran ondervonden zouden hebben.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij alle argumenten uit haar gehoren die in het voordeel van verzoekende partij zijn, had moeten onderzoeken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* uiteenzet welke elementen in haar voordeel niet door verwerende partij onderzocht zouden zijn. Bovendien merkt de Raad op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Ten slotte verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.11., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 3 februari 2014 en 3 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT